

Ambrus Tivadar (1930–2016)

Májusban érkezett a megdöbbentő hír, hogy kedves kollégánk, barátunk, *Ambrus Tivadar* arany- és gyémántokleveles erdőmérnök eltávozott közülünk. 2016. május 29-én, életének 87. évében otthonában

szerető felesége és Anikó lánya mellett csendesen elhunyt a szeretett férj, édesapa, após, nagypapa, kolléga. *„Megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek.”* (Tisztus 2.11)

Közel 40 éves eredményes szakmai múlt és nyugalomban töltött 26 év pihenés után a sors kiszámíthatatlansága bezárta élete kapuját. Hamvasztás utáni búcsúztatásán a család mellett a barátok, egykori kollégák is részt vettek a szombathelyi evangélikus templomban.

Tivadar barátunk 1930. január 16-án látta meg a napvilágot Celldömölkön. A MÁV-alkalmazott édesapa és a háztartásbeli édesanyja három gyermeket nevelt, de egyikük sajnos korán elhunyt. Nővérével együtt végeztek az elemi iskolai tanulmányaikat Celldömölkön. Édesapját korán elvesztette, de özvegy édesanyja mindent megtett azért, hogy fia tanulhasson, aki az erdészszakma iránt már gyerekkorában nagy elhivatottságot érzett.

Középfokú tanulmányait Sopronban a Berzsényi Dániel Evangélikus Liceumban végezte, majd a József Nádor Műszaki Főiskola Erdőmérnöki Karán szerzett erdőmérnöki oklevelet 1953. december 15-én.

Sokrétű pályafutásának első állomása – az OEF előírása alapján – az Észak-zalai Erdőgazdaság volt. A végzést követően 1954. január 15-én az Észak-zalai Állami Erdőgazdaságnál erdőművelési és gépesítési előadóként, majd a zalaegerszegi, zalacsányi és szentgyörgyvölgyi erdészeteknél erdőművelési, fahasználati, gépesítési szakelőadóként dolgozott.

1957 szeptemberében áthelyezéssel a szombathelyi Erdő- és Fafeldolgozó Gazdasághoz került, ahol először a központban erdőművelési előadóként foglalkoztatták. Felismerve képességeit, 1961-ben kinevezik az erdőgazdaság Szombathelyi Erdészetének vezetőjévé. A cég többszöri átszervezése után (EFAG, NYFK) az erdőgazdaság igazgatási osztályvezetőjének nevezik ki 1978-ban. Újabb átszervezés után az erdőgazdaság rendészeti és tűzvédelmi osztályának vezetői teendőinek ellátásával bízzák meg és munkaköréből 1990. január 16-ával vonult nyugdíjba.

Vezető beosztásaiban kiváló kollektívákat hozott létre. Csendes, precíz szorgalommal végezte munkáját, odaadóan, becsülettel, nagy szakmai szeretettel. Nagy tapasztalatát, gyakorlati tudását önzetlenül, érdek nélkül adta át a fiatalabb munkatársainak.

Majd négy évtizedes munkássága alatt eredményes és sikeres tevékenység folyt a rábízott munkaterületeken. Igazi szakember

volt nemcsak elméleti síkon, hanem a gyakorlatban is, mint „terepi erdész”. Vezetői intézkedései határozottak voltak, betartásukban is következetes volt. Nemcsak hivatásának, hanem élete részének tekintette az erdőt. Beosztásaiban kiváló kapcsolatokat alakított ki az érintett állami és társadalmi vezetőkkel. Munkáját több alkalommal ismerték el állami kitüntetésekkel. Nyugdíjazása után, 1991-től a Szombathelyi Erdőfelügyelőségénél, illetve jogutódjánál, az Állami Erdészeti Szolgálat felügyelőségén dolgozott 2004. április 30-ig.

Felesége, Mesterházy Ildikó asszisztensnő, akivel több mint 55 évig élt boldog házasságban. Házasságukból két leányuk született. Örömeire szolgált és rendkívül büszke volt arra, hogy mindkettő abban a soproni alma materben folytatta tanulmányait, aminek padjait valaha ő is koptatta. Ildikó leánya okleveles erdőmérnök, Anikó leánya pedig okleveles faipari mérnök lett.

A szakmai elhivatottsága, az erdészpályáról elmesélt történetei unokáiban is mély nyomot hagytak. Négy unokája közül ketten erdőmérnökként végeztek Sopronban.

Minden bizonnyal az egyik legszebb szakmához kötődő élménye lehetett a gyémántdiploma átvétele 2013-ban, amikor a soproni erdőmérnök-hallgatók nevében Réka unokája köszöntötte egy szál virággal a diploma átvételekor. Ez nemcsak őt, a családot minden tagját meghatározta.

Haláláig tevékeny tagja volt az OEE Szombathelyi Helyi Csoportjának, idős kora ellenére is rendszeresen látogatta a rendezvényeinket.

Tivadar kollégánk, barátunk eltávozásával szegényebbek lettünk egy kiváló szakemberrel, baráttal, aki munkálkodása alatt sokat tett a vasi erdők érdekében.

Áprily Lajos soraival búcsúzunk Tőled barátunk, munkatársunk. Emléked szívünkben tovább él! Nyugodj békében! *„Engem az erdő véd s szeret, utaimon, erdők kísérték: bükkök, gyertyánok, égerek, tölgyek. Fejnyők is. Égig értek.”*

Hőbör Árpád

Borza Imre (1912–2016)

Életének 104. évében elhunyt a Zalaerdő legidősebb dolgozója. Kivételes már az is, ha valaki megéri a 100 évet, de kedves Imre bátyánk ezen is túltett. Már nagyon kevesen vagyunk, akik ismerték, mert

kortársai régen elhunytak.

Borza Imre a Zalaegerszegi Erdészettől ment nyugdíjba 1972-ben, 44 éve. Az erdészeti számvitel oszlopos tagja volt, könyvelőként dolgozott. Pontosságáról legendák terjedtek. Rövid ideig a fogatüzem vezetője is volt. Akkor még nem voltak gépek, lovakkal oldották meg a közelítést.

1912-ben született Zalanémetfaluban, (ma Ligetfalva). Az iskolában a német mel-

lett tanulta a latin és a görög nyelvet is. A hivatásos katonai szolgálatot választotta, végigharcolta a második világháborút s amerikai fogságba került. Három gránátzilánkot hordozott testében.

A háború után Zalaacsányba került, majd Zalaegerszegen dolgozott. A Zalaegerszegi Alsóerdő Erdészeténél könyvelőként ténykedett, amikor először találkozottam vele. Mint kezdő gyakornoknak feltűnt, hogy kora ellenére milyen fűgén, fiatalosan mozgott és állandóan felhívta a figyelmet a pontos számvitelre, adatszolgáltatásra, könyvelésre.

Két erdészet összevonása miatt került a Zalaegerszegi Erdészethez, ahonnan nyugdíjba vonult.

Szerette az erdőt, a természetet. Nyugdíjas évtizedei alatt kertjében tevékenykedett. Szerény ember volt, nem beszélt, nem panaszkodott az embert próbáló háborús, és az azt követő igen nehéz éveiről, s nem említette mellőzöttségét sem.

Egész életében dolgozott, tett-vett és egészséges életmódot folytatott. Nem volt beteg soha, csak feleségének halála rendítette meg, de ebből is kigyógyult. Nem dohányzott, nem ivott szeszes italt, bort, pálinkát. Ez lehetett hosszú életének titka.

Borza Imre megfáradt szíve 2016. augusztus 9-én örökre megszünt dobogni. Isten áldjon kedves Imre bátyánkat.

Szakács László

Kanka Tibor (1961–2016)

Mély fájdalommal vetjük tudomásul a hírt, hogy barátunk, tagtársunk, Kanka Tibor, a Kisalföldi Erdőgazdaság Zrt. volt kerületvezető vadásza, magánvállalkozó, az Országos Erdészeti Egyesület Rába menti

Erdő- és Vadgazdálkodási Helyi Csoportjának alapító tagja, 55 éves korában váratlanul elhunyt.

Kanka Tibor 1961. szeptember 13-án született Mosonmagyaróváron. Az általános iskolát Dunaszigeten végezte el, majd középiskolai tanulmányait Csornán, a Csukás Zoltán Mezőgazdasági Szakközépiskolában folytatta.

Az érettségit követően a helyi termelőszövetkezetben kezdett dolgozni, majd 1981. július 1-jétől a Kisalföldi Erdőgazdaság dolgozója lett. Balatonfenyvesen vadászvadásztudományi szakmunkás-bizonyítványt, majd a soproni Roth Gyula Erdészeti Szakközépiskolában 1985-ben vadásztechnikus képesítést szerzett.

A Kisalföldi Erdőgazdaság Mosonmagyaróvári Erdészeténél 1992. október 16-tól a dunaremetei telephelyű Nyárási-Kisbodaki vadászterület kerületvezető vadászává nevezték ki, tisztségét 1999. május 22-ig töltötte be.

Nős, két nagykorú gyermek édesapja. Családjával Dunaremetén telepedett le, ahol magánvállalkozást alapított. Sokoldalú vállal-

kozása vendéglátási, fakitermelési, fafeldolgozási, halgazdálkodási és vadgazdálkodási tevékenységet is folytatott. A Dunaszigeti Vadászárság elnöke, illetve a Felső-Szigetközi Vadászszövetség elnökségének tagja volt.

2016. szeptember 14-én szerdán, a dunaremetei temetőben kísértük utolsó útjára.

Üdv a Vadásznak! Tibor, nyugodjál békében!

Pintér Csaba

Jereb Ottó (1922–2016)

Felejthetetlen drága Tanár Úr! Szeretett Tanító Mesterünk! Kedves Ottó Bátyánk!

Hajdani népes tanítványaid, mindannyian meghatódottan búcsúznak most Tőled! Sajnos eljött a végső búcsúzás szomorú pillanata, az Isten által ajándékozott

hosszú, tartalmas élet végén.

Pótolhatatlan veszteség ért bennünket!

Gyászol az erdész-fás nemzedék; több ezer tanítványod. Hálásak vagyunk, hogy tanítottál és neveltél bennünket, felkészítettél a nagybetűs Életre. Szorgalomra, Becsületességre és Szeretetre neveltél, hogy szeressük a Hazát, szeressük a szakmát és szeressük egymást.

Nevelőnként valóságos becsűvágyat ébresztettél bennünk, hogy jó erdészek, jó hazafiak, hű magyarak legyünk.

Többségében a szülői háztól távolra kerülő kollégiumi diákként elmondhatjuk: szerény, de szép életünk volt. A szülői távolléte Jereb Tanár Úr feledtetni tudta. Kifogyhatatlan energiával sok hasznos szakkört szervezett és vezetett. Így mindig elfoglaltak voltunk. Atyai gondossággal foglalkozott és törődött velünk.

Szakmán kívül megtanította a viselkedés minden írt és íratlan szabályát. Munkaszerepre, szorgalomra, tiszteletre, a természet szeretetére, sportolásra, különböző játékokra, nótázásra, általános tudásra tanított bennünket.

Mindezt úgy tette, hogy soha nem éreztünk kényszert, vagy unalmat! A Tanár Úr egyéni módszerei mindig motiváltak bennünket. Szerette munkáját, szeretett bennünket. Elhivatott igazi pedagógus volt. Mindig tele volt ötlettel, tervekkel, talán ezért is maradt örök fiatal.

Mindenre kiterjedő figyelemmel gondoskodott arról is, hogy kezdéskor megismerjük és megszeressük a patinás várost, a hűség városát. Ezért meghívta Sopron város legiőbb helytörténész idegenvezetőjét, *Friedrich Károlyt*, aki a neonfényes teremben vetített képe előadásával bemutatta a várost, majd az iskola Csepel teherautójának platójáról megtekintettük a nevezetességeket.

A Tanár Úr megszervezte a városban egyedül élő időseken való segítséget. Párokban jártunk tüzelőt előkészíteni, bevásárolni. Tánciskola előtt egyenként ellenőrizte ápoltságunkat, nehogy szegényt valljunk a lányok előtt.

Tablónk készítése előtt Tanár Úr felkereste a kiváló festőművészt, *Sterbenicz Ká-*

rolyt, akinek több munkája kivételes iskolánk folyosóit ma is díszítik.

Tanár Úr mindenre kiterjedő figyelmét, kifogyhatatlan energiáját, zseniális memóriáját mindig csodáltuk. Tankönyvei, tudományos kutatómunkái, szakmai kiadványai értékes hagyaték az utókor számára. Számátalan tudnivalót szedett versbe, hogy maradó legyen az ismeret.

Szalmártól Gödöllőig c. verses emlékei végigkísérik életútját. Szép verseinek ihlető műzsája, szerető felesége *Mária asszony*, aki mindvégig szeretettel gondoskodott a harmonikus családi háttérrel.

Mindenki, akit tanított – több erdész nemzedék – Jereb Ottó Tanár Úr áldozatos munkájának gyümölcsét élvezte.

Legendája örökre fennmarad! Nekünk – tanítványainak – közös feladatunk, hogy kivételes kvalitását az utókorak méltó módon megőrizzük.

Köszönjük Tanár Úr, amit értünk tettél! Köszönjük a sorsnak, hogy tanítványaid lehettünk! Példádnak mi csak szerény követői lehetünk és köszönő szavunk emberi nagyságod előtt csak magasztos tisztelgés lehet!

Mély együttérzésünket fejezzük ki a gyászoló családnak!

Isten örök nyugalomát kívánva mély főhajtással mindannyian szomorúan búcsúzzunk! Hiányozni fogsz! Nagyom! Emléked megőrizzük! Nyugodjál békében!

Kurusa László

Pál Miklós (1935–2016)

2016. július 11-én Szilvásváradon, a református temetőben vetek végső búcsút a Szilvásvárad Erdészeti egykori nagy családjának még élő tagjai Pál Miklós erdésztechnikustól, aki a hétgyermekes föld-

műves család 7. gyermekeként Sajókázán látta meg a napvilágot.

Testvérei igyekeztek mindig a kedvében járni, és a helyi általános iskola nyolc osztályának elvégzése után támogatták abban is, hogy 1952-ben Sopronban, az Erdőipari Technikumban folytassa tanulmányait.

A technikumok átszervezése a tanulmányai idejére esett, így 1956-ban Sopronban, már az Erdészeti Technikumban szerzett technikus oklevelet.

Az iskola befejezése után MÁV rakodókezelőként kezdte munkáját, majd egy év elteltével szülőfalujában kerületvezetői kinevezést kapott.

A Szilvásvárad Erdésztnél 1960-ban lépett szolgálatba, ahol különböző beosztásokban dolgozott nyugdíjba vonulásáig, 1993-ig. Minden beosztásában fegyelmezten és becsülettel helytállt. Dolgozott kerületvezető erdészként, a fagyártmány-üzem vezetőjeként, a fatelepi munkák irányítójaként.

A szakmához szorosan kapcsolódó hobija volt a vadászat, mely egész életében elkísérte. Aktívan kivette részét az erdészeti vadkilövési tervének teljesítésében, számos külföldi és hazai vadászvendég örült a segítségével, közreműködésével elejtett szarvasbika, vagy muflon trófeának.

Örömmel vette át 1964-ben a szép fűrészcsarnokkal, gőzölővel és szárítóval felszerelt fagyártmány-üzem vezetését, hiszen eredetileg az Erdőipari Technikumba iratkozott be.

A Bükk-fennsík túltartott faállományainak letermelése után beszükkült a fagyártmány-üzem volumene, és a fűrészcsarnok is lebontásra került. Pál Miklós azonban megtalálta a fagyártmány-üzem számára azokat a termékeket, melyekkel az üzem tovább dolgozhatott.

A Bükki Nemzeti Park területét ellátta tájba illő esőbeállókkal, az erdei pihenőkkel, tűzrakó helyeket pedig rusztikus asztalokkal és padokkal. Még ma is megtaláljuk Szilvásváradon és környékén a fagyártmány-üzemben gyártott esőbeállókat.

Nyugdíjas éveire is talált magának hasznos elfoglaltságot. A vadászat mellett ajándéktárgyak készítésével és ajándéktárgyak kereskedelmével egészítette ki a nyugdíját.

Feleségét szülőfalujából választotta. Sárkával 1958 óta éltek boldog házasságban. Gyermekeik és unokáik sok örömet és boldogságot jelentettek számukra.

Amilyen fegyelmezett volt a munkájában, olyan fegyelmezten és türelemmel viselte hosszan tartó fájdalmas betegségét is.

Kedves Miklós Barátom!

Azzal búcsúzzom el Tőled, hogy megköszönöm Neked a küzdelmes munkában együtt töltött 26 évet és a sírig tartott, önzetlen, őszinte barátságot!

A Jóisten fogadjon oltalmába! Nyugodjál békében!

Leic József

